

Tragédia

Vo vzduchu viselo zvláštne napätie. Krajina stíchla, vietor prestal viať a lístie šuchotať. Nočnú oblohu preťal ostrý záblesk a zahrnelo. Prvé kvapky dažďa sa prevrtali cez husté koruny mohutných stromov a dopadli na hlavu človeka spokojne vysedávajúceho pri praskajúcom ohni. Mal dlhšie, zvlnené vlasy a strnisko na tvári. Pred chladom ho chránil odev vystužený tvrdou kožou. Prístrešok, pod ktorým sa skrýval, nebol dokonalý. Slúžil pútnikom ako dočasná ochrana pred dažďom a vetrom. Vybavená jednoduchým ohniskom a do výšky naskladaným, suchým drevom ponúkala dostatočný komfort na to, aby sa tu dala noc, podobná tejto, prečkať.

Cez rytmické klopanie dažďa začul šuchot. Šuchot, ktorému by jednoduchý človek neprikladal žiaden význam. V daždi predsa nebolo ničím zvláštnym začuť kroky vyplašeného zvierata hľadajúceho suchú pôdu alebo aspoň dočasnú skrýš. Lenže on nebol bežný človek. V prírode sa vyznal, často chodieval na dlhé púte do lesa a spoznával jeho tajné zákutia. Ten zvuk nebol zvierací, blížila sa k nemu ľudská bytosť.

Z diaľky doliehajúce zvuky šuchotu silneli, až kým sa pred ním neobjavila silueta stredne vysokej postavy. Prvé, čo mu prebleslo mysl'ou bolo, že ho prepadli. Avšak nepočul ďalšie kroky, nevidel vytasenú zbraň ani hrozbu smrti. Videl len premoknutú ženu zahalenú do plášťa. Dlhé, ohnivočervené vlasy sa jej rozprestierali po pleciah až k pásu. Spod plášťa jej vykúkala rukoväť meča. Nosila staré, prešívane brnenie a štít prehodený cez rameno. Žiadna krásavica, pomyslel si a mávnutím ruky jej naznačil, aby si prisadla. Až teraz pustil luk, ktorý potajme zvieral za svojim chrbtom. Oprel ho o oštep zabodnutý do zeme. Žena vďačne prikývla a prisadla si k ohňu čo najbližšie, aby si vysušila premočené oblečenie.

„Volám sa Rynn,“ prerušila ticho svalnatá barbarka a ani sa neobzrela.

„Tar,“ odvetil nenútené sediaci chlap a z brašne vytiahol kus chleba. Keď videl ako Rynn zažiarili oči, ponúkol aj ju.

„Si na cestách? Kam máš namierené?“ pýtala sa ho ústami plnými sypkého chleba. Tar považoval za trúfalosť pokladať otázky podobného rázu neznámemu človeku, ale napokon tomu neprikladal veľkú váhu a odpovedal.

„Mám namierené na sever, do Elšumy. Mesto nekonečných možností, obchodu, vzdelania a odporného svinstva.“

Rynn skoro zabehlo, keď začula posledné slovo a spýtavo sa na neho pozrela.

„Akého svinstva? Elšumu chváliš, aj hanobíš? Tak si jedno vyber.“

Oblohu opäť preťal záblesk v sprievode hlasného hrmotu. Zastihlo ho to nečakane ale nedal nijak najavo, že by sa bol zľakol.

„Tam kde je veľa ľudí, je aj veľa špiny. Podlí zloději, vrahovia, klamári a blázni. Všetci hľadajú len na svoje dobro a sú ochotní zapredať aj vlastné matky, len aby sa mali oni sami dobre. Niektorých ženie vpred vízia bohatstva, u iných je to sláva a moc. Podaktorí sú obeťami vypočítavej ženy, dosahujúcej svoje úspechy cez posteľ a intrigy,“ odhaľoval temnú tvár Elšumy Tar a teatrálny pri tom gestikuloval.

„Odkiaľ to všetko vieš? Už si tam bol?“

Tar mykol plecami.

„Všetky mestá sú rovnaké, celý svet je skazené miesto. Či som tam bol? Ó, nie, len som to počul rovnako ako to teraz počuješ ty odo mňa. Možno je to lož, bohapustý výmysel, alebo krutá realita, ktorej budeme musieť všetci čeliť...“ v tom ho prerušilo prasknutie konára. Ihneď stíšil hlas, „Nie sme sami, niekto nás pozoruje.“

Rynn sa s prekvapeným výrazom na tvári obzrela, no nikoho nevidela.

„Vylez, ak si priateľ a máš dobré úmysly! Ak nás chceš okradnúť, tak utekaj, lebo za tebou vypustím šíp do krovia, za ktorým sa skrývaš,“ Tar nevtipkoval, uchopil luk a už prikladal šíp na tetivu. Neďaleko nich z krovia vystúpila útla postava muža zahaleného do pláštá skrývajúc sa tak pred dažďom. Ruky držal vysoko nad hlavou, v jednej z nich zvieral palicu. Plášť nevydržal nápor silného vetra a na okamih sa rozhalil. Pod ním nosil dlhú, zlatými pásmi zdobenú, róbu. Jeho inokedy elegantné kožené čižmy boli pokryté blatom.

„Prosím, nestrieľaj! Nie som lúpežník. Som jednoduchý pútnik. Cestujem na sever, ale zastihol ma lejak. Keď som uvidel prístrešok s ohňom pomyslel som si, že tu chvíľu pobudnem. Ale keď som si všimol, že ste ozbrojení, radšej som sa skryl. Nevedel som, či nie ste banditi.“ hájil sa neznámy pútnik a pomalými krokmi sa blížil k ohňu. Svetlo plameňov odhalilo jeho tvár. Bol to mladík, nemal ani vrásku na čele. Dlhé hnedé vlasy a tajomný úsmev mu dodávali charizmu. Rynn povolila svoj strnulý sed a Tar už po druhý raz spustil luk.

„Dobrý argument,“ uznal Tar jasný fakt a ponúkol mu miesto pri ohni, „takže tiež ideš na sever? A akože sa pán putujúci na sever volá?“

„Ah, ospravedlňte prosím moju nevychovanosť, volám sa Yaril a pochádzam z dedinky neďaleko mesta Ife. Môjho otca postihla choroba, tak putujem do Elšumy po liek, ktorý by...“

„Zadrž, Yaril z dediny neďaleko Ife. Toľko informácií - otec, choroba, liek. Ak sa nechceš zamiešať do problémov, tak ti radím, aby si cudzincom nehovoril všetko po úvodnom pozdrave. Nikdy nevieš, s kým hovoríš a aké má ciele. Nakoniec skončíš s dýkou medzi lopatkami. Dám ti jednu dobrú radu...“ nestihol dokončiť vetu. Jednotvárny zvuk padajúcich kvapiek preťal hlasný rev. Bol to rev človeka. Človeka, ktorý umiera.

Všetci poskočili, až na Yarila, ten ako keby sa viac schúlil.

„Počuli ste to? Ten výkrik? Ako keby niekoho mordovali!“ pýtal sa Tar a už siahal po oštepe, „Čo ak niekto potrebuje pomôcť? Poďme sa pozrieť!“

„Pozrieť?“ Yaril sa zahľadel do bezodnej tmy niekde v lese, „Radšej by sme mali ostať tu v bezpečí pri svetle. Pozrieť sa môžeme aj ráno.“

„Ráno? Ten človek, čo kričal, je možno ranený. Pomoc potrebuje ihneď. Do rána tu nemusí vydržať. Ale teba predsa nikam chodiť nenútime. Ostaň si v bezpečí pri ohni.“ odvrkla Rynn. Bleskurýchle popadla meč, zapálila fakľu a ráznym krokom vstúpila do tmy. Tar ju bez okolkov nasledoval. Yarilovi netrvalo dlho kým pochopil, že bude vo väčšom bezpečí s dvoma bojovníkmi ako bez nich. To ho dostatočne motivovalo k tomu, aby ich nasledoval do lesa.

Predierali sa mokrými kríkmi a vysokou trávou. Cestičku im robila Rynn držiaca sa na čele skupiny. Išli len chvíľku, ale zdalo sa to ako večnosť. Konečne sa dostali na čistinku a vtedy to uvideli. Postavu v tmavom odeve. Hlavu jej zdobila čierna šatka, akoby chcela splynúť s tmou. Hrbila sa nad telom ležiacim v bahne. Ich pohľady sa stretli. Vyrušená postava okamžite zhrabla obsah kapsy ležiaceho, zvrtila sa a stratila sa v lese.

„Niečo mu vzal!“ skríkla Rynn a rozbehla sa za ním zabúdajúc na fakt, že jediný zdroj svetla drží v rukách ona.

V tej chvíli sa sústredila na iné veci. Inštinktívne sa hnala za vrahom, chcela ho chytiť, vyspovedať, potrestať. Na chvíľu jej pred očami preblesla minulosť, obraz mŕtvej rodiny ležiacej v špine a krvi. Zo spomienok ju vytrhlo zúrivé zaerdžanie koňa neďaleko nej. Spoza stromu zazrela postavu so šatkou na hlave, tentoraz už na koni. Vzdialenosť medzi nimi prudko rástla. Rynn sa zo zúfalstva zohla po najbližší kameň

a hodila ho po ňom. Netrafila. Od zlosti dupla nohou a sledovala, ako záhadnú postavu pohlcuje tma.

„Dostala si ho?“ vítal prichádzajúcu postavu Yaril aj keď mu bolo z jej pohľadu jasné, že sa žiadna oslava konať nebude.

„Ten prašivec mi utiekol. Neďaleko mal pripraveného koňa. Nestihla som k nemu dobehnúť kým nasadal a potom už nebola šanca,“ zvesila Rynn hlavu a všimla si ležiaceho na zemi. Pristúpila k nemu a fackou na neho ukázala. „A on? Žije ešte?“ Tar zakrútil hlavou.

„Je mŕtvy, ale bez svetla z facke sme v tej tme nič viac nezistili,“ vyhlásil Tar a v tom sa zarazil. Kľakol si k ležiacej postave a ukázal na šíp stojací mu z chrbta.

„A tu je dôvod jeho smrti. Šíp z kuše, na krátku vzdialenosť smrteľný. Podľa všetkého ho vrah zasiahol keď utekal. Mali by sme ho prehládať.“

Bol to chlap stredného veku. Prehľadali ho celého, no okrem mešca s peniazmi u neho nenašli nič hodnotného. Bola to Rynn, ktorá si všimla napoly zvinutý pergamen ležiaci obďaleč. Bol už značne premoknutý, preto ho Tar rozvinul opatrne. Yaril sa zaň prikradol a spolu s Tarom naraz čítali text napísaný elegantným písmom.

*Úloha: Zabiť Martina
Odmena: 20 zlatých*

Bohdan

„To že tam je?“ pozdvihla Rynn pravé obočie.

„Na,“ podal jej Tar pergamen, „máš to tu čierne na bielom. Zadanie a odmena.“ Rynn sa zdráhala prebrať pergamen, ktorý jej Tar núkal a napokon skríkla.

„Prestaň mi to pchať popod nos! Na čítanie ste tu vy! Meče, to je moje! Viem sa nimi oháňať ako nikto iný. Diviaka skolím na dve rany!“

„Uhm, iste,“ odvetil nezaujato Yaril, „myslíte si, že tento na zemi bude Martin? Koniec koncov, pergamen mohol vypadnúť len tomu vrahovi.“

„Pozor!“ vztýčil prst Tar. „Môže rovnako patriť aj tomuto tu. Čo ak je Martin tým vrahom. A možno ani nie je vrahom a konal iba v sebaobrane.“

„To je už trocha prehnané tvrdenie,“ pridala sa so svojim argumentovaním aj Rynn. „Ak by ho zabil v sebaobrane, prečo by pred nami utekal?“

„Asi si myslel, že ho chceme prepadať. Ja neviem! Celé je to zamotané,“ chytal sa za hlavu Tar. „Ostaňme pri tom, že nevieme kto je Martin, kto je Bohdan, kto je čí vrah a kto sú títo dvaja. Zahrabme to telo a vypadnime odtiaľto lebo mi ten dážd' steká pomaly aj tam kam ani slnko nesvieti.“

Nikto nenamietať. Už im bola zima. Okrem toho sa na nich prejavili prvé známky únavy vo forme hlasného zívania. Telo nemali čím zahrabať, tak ho aspoň zahádzali kamením a lístím, nech nepriláka divú zver. Cesta naspäť k ohnisku bola tichá, nikto neprehovoril, všetci sa snažili stráviť udalosti večera. Predsa mŕtvolu človek nevidí každý deň a vraha nevidieť o nič častejšie. Práve táto skutočnosť ich prinútila držať hliadky. Rynn sa ponúkla, že vezme prvú hliadku. Druhú mal Tar a za ním nasledoval Yaril.

* * *

„Vstávaj!“ zahromžila Rynn a uštedrila Yarilovi kopanec do boku. „Tomuto vravíš držať hliadku? Ešte včera tu po okolí pobehoval zabijak, ak by si si náhodou

nespomínal. Či už si zabudol na toho postreleného, ktorého sme našli? Ten vrah nás mohol aj zabiť!“ revala, až jej žila vystúpila na krku.

„Ja... ja som... hliadkoval,“ bránil sa Yaril. „To len nadránom som si nachvíľku zdriemol, veď sa nič nedialo a bol som unavený.“

„Ty jeden lenivý...!“ Rynn sa chystala na ďalší kopanec.

„Dost' už!“ zahriakol ju Tar. „Máme tu vraha, ktorý nebude ďaleko, ak necestoval celú noc, o čom pochybujem. V tom počasí sa musel niekde utáboriť. Skúsime sa vrátiť k miestu, kde si ho včera stratila, Rynn. Možno sa mi podarí nájsť stopy koňa a tie nás už k nemu dovedú.“

Bolo to tak, ako predpokladal. Vďaka dažďu a premočenej zemi sa kopytá hlboko zaborili do bahnitej pôdy. V tomto prípade nebolo stopovanie žiadnym umením a zaviedlo ich rovno na lesnú cestičku. Tiahla sa až do neďalekej dedinky. Tvorilo ju zhruba dva tucty domov a potôčik pretekajúci skrz. Uprostred dedinky sa k nebu vzpínala menšia svätyňa bohyně života Tiamat, ktorá sa postupom času stala aj patrónkou obchodu, pretože práve na dobrom obchode stojí životná úroveň Kalevy.

Dobrodruhovia kráse svätyne nevenovali nijak zvlášť pozornosť a namierili si to do miestneho hostinca. Po vstupe im ako prvé padlo do oka smútočné oznámenie o smrti akejsi ženy. Jej obraz bol obložený kvetinami a sviečkami.

Hostinský ich privítal radostnou správou, vraj prišli práve na obed a môže im naservírovať výborné jedlo. Len čo sa partia usadila, priniesol im objednané pitie.

„Máme tu dva korbele piva pre chlapov a jeden čaj pre dámu,“ hovoril, popri čom pokladal nápoje pred každého z nich.

„To pivo ide sem!“ buchla Rynn tuho do stola. „Čaj daj tomu krásavcovi.“ Yaril sa začervenal ale nenamietal. Veď Rynn nepovedala nič, čo by nebola pravda. Nechcel sa ale držať dlhšie tejto témy a preto prehovoril.

„Videli sme ten obraz, tam v predsieni. Smútočné oznámenie,“ rukou mávol smerom ku dverám.

„Ach áno, Božka. Strašná tragédia. Pred pár dňami ju našli mŕtvu v lese, neďaleko dediny. Nikto nevie čo sa v skutočnosti stalo, každý len háda. Podaktorí tvrdia, že ju zabil jej vlastný priateľ potom, ako ju znásilnil. Iní zas hovoria, že sa zabila sama, keď ju zneuctil. Nedokázala tak žiť,“ šepkal hostinský. Keď skončil s rozpravou, nastala chvíľka ticha. Prerušila ho až Rynn nemiestnym rihnutím.

„Beztak máte celkom slušné teórie. Na to, že nikto nič nevie to vyzerá, že sa všetci zhodnete na jednom, že v tom má prsty jej priateľ a že bola znásilnená,“ poznamenala a špinavú tvár si utrela do rukáva.

„Nie, nie!“ bránil sa prudkým gestikulovaním hostinský. „Nepovedal som vám to, ale v skutočnosti všetko videl Paľo. Lenže to máte tak, Paľo je miestny ožran, neustále má vypité a zapácha alkoholom. Dokonca sa pošuškáva, že si ho v pivnici sám páli. Každú chvíľu blúzni a už nedokáže oddeliť skutočnosť od fantázie. Napriek tomu mu podaktorí veria a potom vznikajú takéto fámy. Ale to je na dedine bežná vec. Ľudí nudí každodenný stereotyp a keď sa konečne niečo udeje, dobré či zlé, nafúknu to ako svinský mechúr.“

„Pravda,“ ozval sa Tar, „ale každá fáma vzniká na pravdivom základe. A ten je nepopierateľný, veď mŕtvoľa Božky sa našla. Ako sa volá jej priateľ? Čo sa s ním stalo?“

Hostinský sa poškrabal na hlave a rozhliadol sa po hostincovi, či mu neprišli hostia. Nikto sa neukázal, tak mohol pokračovať.

„Ten jej priateľ bol miestny, z dediny. Volá sa Martin, všetci sme ho poznali už odmalička. Bežný mládenec, občas keď si uhol, tak mal silácke reči ako všetci v jeho

veku. Inak mal Božku rád, videli sme ich spolu často. Preto bolo pre nás nemysliteľné to, čo spáchal. Ale čo sa s ním stalo? To nikto nevie. Zmizol po Božkinej smrti. Podľa miestnych neuniesol bremeno ohavného činu, ktorý spáchal a tak sa vytratil do sveta. Ja tvrdím, že ho potrestala samotná bohyňa Tiamat.“ mykol plecami a prešliapol z nohy na nohu. Z jeho postoja bolo každému jasné, že by sa už najradšej vrátil do práce. Yaril ho ešte naposledy oslovil.

„Čisto v teoretickej rovine, nemôže s tým všetkým mať niečo spoločné Bohdan?“ Otázka trafila do čierneho. Prívetivý úsmev zdobiaci tvár hostinského sa v okamihu zmenil.

„Bohdan?“ zarazil sa hostinský. „To bude nejaký omyl. Bohdan je našim starostom. A teraz ma ospravedlňte, musím ísť, mám povinnosti.“

Vo vzduchu ostalo visieť mnoho nezodpovedaných otázok. Už beztak zamotaný príbeh sa zamotával ešte viac. Vražda, znásilnenie, mŕtvolky, podozrivý starosta a ktovie čo všetko ešte. Boli by nad tým húpali dlhšie, nebyť dverí, ktoré sa s ohromným rachotom vyvalili. Do hostinca vstúpili dvaja chlapi. Jeden bol robustný a svalnatý, s rukami ako lopaty. Druhý bol strednej postavy a na boku mal pripnutý meč. Obaja boli zabratí do debaty, až kým si nevšimli Tara.

„Hej, pozri, to je on!“ drgol menší silnejšieho do boku a obaja sa vybrali k stolu, kde sedel.

„Tak čo? Ty si sa vrátil? Tebe to minule nestačilo?“ vyzývavo sa naklonil nad Tara.

Yaril si s Rynn vymenili nechápavé pohľady, ale ostali ticho sedieť a čakali, čo sa bude diať. Tar na dvojicu vagabundov gánil s prihlúplym úsmevom, ale nič nehovoril.

„Vidím, že si si objednal,“ nahol sa silnejší bližšie k poháru a zachriachal mu doň. „A môžeš piť!“ spokojný s vlastným výkonom prisunul pohár k Tarovi.

„Obávam sa, že hostinský doniesol tvoju objednávku prv, toto bude istotne tvoja,“ odvrkol Tar.

Provokácia nenechala na seba dlho čakať. Muž schmatol korbeľ s jasným cieľom vyliat ho na Tarovu hlavu. Tar chcel uskočiť a vraziť mu, no nešíkovne položený batoh sa postaral o opak. Tak ako vyskočil, tak sa rovno prevalil vzad spolu so stoličkou a nešťastnou náhodou na ňom skončilo aj poznačené pivo, ktoré si pred chvíľou ešte vychutnával.

„Je to chudák!“ zasmiali sa chlapi a presunuli sa k pultu.

Yarilove otázky ohľadom totožnosti chlapov netrafili do cieľa, nakoľko sa Tar neunúval nič vysvetliť. Po chvíľke prišlo jedlo. Keď sa všetci dosýta najedli, Tar si privolal hostinského.

„Čím poslúžim?“

„Tí dvaja,“ ukazoval na dvoch chlapov pri pulte, „sľúbili mi pivo na ich účet.“

Hostinský si ho podozrievavo premeral, „Pre istotu sa ich spýtam.“ a odišiel.

Sledovali ho ako za nimi ide, vymenili si pár slov a následne sa chlapi vybrali k nim.

„Takže tebe to stále nestačilo?“ napriahol sa a chcel udrieť Tara, ten to samozrejme čakal. Načiahol sa po oštep a tupým koncom vrazil silnému, až sa zapotácal. To už druhý vyťahoval obušok. Priskočil k nemu a rozohnal sa ním.

Prvému úderu sa Tar ešte stihol uhnúť, ale proti dvom veľké šance nemal.

Netrvalo ani minútu a Tar ležal zmaľovaný pod stolom.

„A už si s nami nezačínaj, lebo nabudúce ťa nebudeme takto šetriť,“ povedal vyšší s neskrývaným odporom a obaja odišli.

Yaril celú scénu sledoval modliac sa k všetkým známim bohom aby ho tiež nevtiahli do bitky. Dúfal, že ho Rynn ochráni, no jej sa podľa všetkého tiež vyparila sila z nôh, lebo ostala sedieť ako pribitá. Keď chceli Tarovi pomôcť vstať, podráždene ich odstrkával, no napokon si sám uvedomil, že v súčasnej situácii a v bolestiach sa bez pomoci z hostinca nevygotáca. Tvár mu zdobila už tmavnúca krvavá podliatina. Až vonku konečne prehovoril.

„Pekne vám ďakujem za pomoc,“ utrúsil ironicky a vyplul krv. „To, že ste sa nechceli miešať do mojich interných záležitostí by som ešte pochopil. Ale to, že ani brvou nehnete keď zo mňa vymlátili dušu som nečakal.“

„No, ja...“ hľadala Rynn vhodné slová pre ospravedlnenie svojej nesmelosti, ale nič jej neprichádzalo na um. Tar ju zahriakol mávnutím ruky.

„Nechaj to tak! Čo bolo, to bolo, nabudúce už bude lepšie. Teraz máme iné starosti, musíme nájsť vraha,“ porozhliadol sa po okolí a potom šepotom dodal. „Videl som ho. Ešte pred tým, ako sa v hostinci strhla bitka. Videl som ho cez okno, stál presne tam!“ ukázal na miesto v prachu na ceste.

„Koho si videl? Kto tam stál?“ pýtal sa Yaril udivene.

„Vraha so šatkou.“

Yaril nasucho preglgol a obzrel sa. Nikoho so šatkou na hlave nevidel. Rynn vrtali hlavou podobné myšlienky. Buďto sa Tar až príliš udrel do hlavy, alebo boli na správnej stope. Nakoľko však po nej nevedeli pokračovať, rozhodli sa navštíviť tajomného starostu Bohdana. Človeka, ktorému možno schne krv na rukách. A možno, že bol len obeťou lotrov zneužívajúcich jeho postavenie a predovšetkým jeho podpis.

Nájsť dom starostu nebolo ťažké. Očividne sa mu dobre darilo. Svedčil o tom nádherný poschodový dom s pekne udržiavanou záhradkou. Tar neváhal a silno zabúchal na dvere. Otvorila postaršia žena. Po krátkom rozhovore usúdila, že hľadajú starostu a zavolala ho. Bohdan bol nízky človek so začínajúcou plešinkou na hlave. Napriek vyššiemu veku bol stále svieži. O svoj výzor sa staral, nasvedčovala tomu pevná stavba jeho tela. Keď prehovoril, jeho charizmatičký hlas upútal každého poslucháča. Rozprával pomaly, ako keby si v hlave vždy premietol všetky možné alternatívy otázok a odpovedí, ktoré z jeho rozprávania vyplývali. Dobrodruhovi si premeral len zbežne.

„Á, vás som tu ešte nevidel. Podľa oblečenia a výbavy súdím, že musíte byť nejakí dobrodruhovia, alebo pútnici.“ s týmito slovami vystúpil spoza dverí na prah. Ani sa neunúval pozvať ich ďalej.

„Vskutku pozoruhodná dedukcia,“ prikývol uznanlivo Yaril, „Mávate často návštevníkov ako sme my?“

„Z času na čas sa tu niekto zastaví. Prevažne sú to obchodníci ponúkajúci svoj tovar a nové správy zo sveta. Občas sú to pútnici, ľudia z iných dedín, ktorým sa už zunoval život v rodnom kraji a myslia si, že inde je tráva zelenšia. Potom sa vyrovnávajú s krutou realitou, že ani u nás slanina nerastie na strome, kozy sa samé nepodoja a kaša sa netvorí v čarovnom džbániku. Všetci tu poctivo drieme, robíme si zásoby na zimu a splácame dane zemanovi Rastislavovi.“ Tón, akým hovoril, nasvedčoval tomu, že je na svoju dedinku hrdý.

„Keď už sme pri tej práci,“ prerušila Rynn Bohdanov monológ o dnešnej lenivej mládeži, „pre nás by sa nejaká menšia nenašla?“

Jej otázka bola spontánna a na chvíľu zaskočila aj Tara. Len neskôr si uvedomil, že ho chce ľstivou otázkou nechať prerieknuť sa.

„Na dedine sa práca nájde vždy. Treba vykydať hnoj z chlieva, o zvieratá sa postarať, trávu kosiť a seno nanosiť do stodoly...“

Rynnin sklamaný pohľad nasvedčoval tomu, že to nie je práčička, akú mala na mysli. Čakala, že ich najme na tajnú misiu, špehovanie a vraždenie za tučnú odmenu. Čakala zlovestný úsmev a tajuplné zákazky. Namiesto toho pred nimi stál starý pán javiaci sa čistým a poctivým dojmom ako kvapka rosy.

„Nemusíte nám líčiť všetky podrobnosti, pochádzame tiež z dediny a všetci vieme, čo všetko manuálna práca v sebe zahŕňa,“ chopil sa slova Tar.

Yaril sa na neho kradmo pozrel, len na chvíľu sa im stretli pohľady, no Tarovi bolo ihneď jasné, že pre Yarila je pojem manuálna práca neznámy. Význam tomu neprikladal a ďalej kládol starostovi otázky.

„Pokojná dedina, žiadne veci sa tu nedejú, život pokojne plyní ďalej,“ líčil Tar pomyslenú pascu na Bohdana. Avšak starosta tušil, kam tým Tar smeruje a elegantne nadviazal na jeho myšlienku.

„Veru, život krásne plynul, pokiaľ sa nestala tá strašná vec. Nedávno sa tu odohrala jedna veľká tragédia. Božka a Martin, taký krásny pár...“ pri týchto slovách sa pozeral na oblohu akoby spomínal, a potom zmenil tón. „Ale ten Martin... nikto nečakal, že to spraví. Najprv sa len hádali, ale potom to zašlo až príliš ďaleko. Božku našli znásilnenú a mŕtvu v lese. Martina odvtedy nikto nevidel,“ rozpačito rozťahol ruky a mykol plecami.

Na chvíľku zavládlo hrobové ticho. Starosta čakal na ďalšie otázky, ale dobrodruhovia hľadeli so sklúčenými rukami do zeme. Rozhovor sa blížil ku koncu a starosta sa pomaly začal presúvať za dvere. Vtedy to Tar nevydržal a vytiahol pergamen objednávajúci vraždu.

„A čo toto? Nepoznávate to, pán starosta?“ zamával mu s ním pred nosom. Starosta sa na okamih zarazil. Chvíľu ostril zrak a napokon začal čítať. Ako sa blížil ku koncu, tak sa jeho prekvapenie stupňovalo.

„Kde ste to našli?“ zadíval sa spýtavým pohľadom na Tara.

„Na tom teraz nezáleží,“ odbil ho Tar. „Je tu vaše meno. Čo nám k tomu dodáte?“

„To síce hej, ale to písmo nie je moje. Niektu chce očividne očierniť moju povesť. Snažia sa ma vtiahnuť do udalostí, ktoré idú mimo mňa. Toto je neslýchané. Ach, kam ten svet speje? Najprv tá vražda a teraz chcú na mňa navliecť objednávku ďalšej vraždy. Škoda, že je Martin preč. Mali by ho niekto varovať,“ kýval hlavou starosta.

„Takže, to nie je vaše písmo?“ zarazil sa Tar, očividne očakávajúc iný priebeh situácie. Pomaly zroloval pergamen a odložil ho. „Pokiaľ je to tak ako hovoríte, je skutočne neslýchané, čo sa tu deje. Svet je jedna veľká žumpa a kydať hnoj na všetkých je dennou rutinou. No dobre, to bolo z našej strany všetko. Ďalej vás rušiť nebudeme, máme ešte čosi na práci,“ s týmito slovami sa Tar rozlúčil.

„Tiež mám nejakú robotu. Ale až zistíte, kto to napísal, dajte mi vedieť,“ Bohdan týmto ukončil rozhovor a zaliezol do domu. Po chvíľke napätého ticha sa ako prvý ozval Yaril.

„To bol výborný nápad ukázať mu ten pergamen. Možno keby si na neho ešte kúsok tlačil, bol by sa sám priznal a vydal sa nám na milosť,“ nešetřil Yaril cynizmom.

„Budem ho sledovať, až pôjde z domu,“ povedal Tar, ignorujúc Yarilovu poznámku. „Možno je skutočne nevinný ako tvrdí, ale mne na ňom niečo nehrá. Vy by ste mohli zatiaľ prehľadať jeho dom, až bude preč.“

„Ako to máme asi tak urobiť?“ oponovala mu Rynn.

„To nechajte na mňa,“ usmial sa Yaril a pomädľil si ruky.

* * *